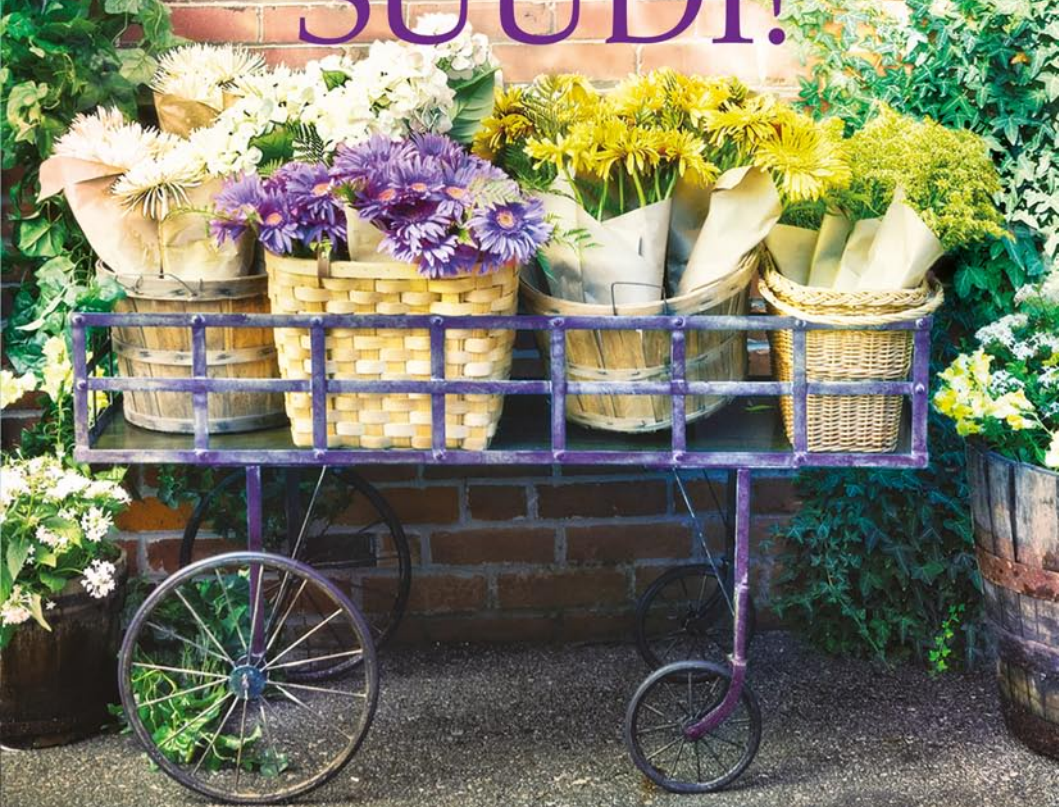

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

POLE SÜÜDI!

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Jury of His Peers
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1986 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03374420
ISBN 978-9949-82-552-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Meie pojale Ted Macomberile, võrratule läbirääkijale.

ÜKS

MEES tundus kuidagi tuttav. Caroline Lomaxi pilk rändas ikka ja jälle üle rahvast tulvil ooteruumi, kus võimalikel tulevastel vandemeeste kogu liikmetel oli oodata palutud. Mees istus ja luges, pööramata mingit tähelepanu ümbritsevatele inimestele. Mõned mängisid kaarte, teised lobisesid. Osa luges nagu tema. See ei saanud olla Theodore Thomasson, meeliskles Caroline ja raputas pead, nii et kastanpruunid lokid lehvisid. Mitte Tüütu Ted – selle nimega oli ta halasamatult hakanud lapsepõlves poissi kutsuma tolle silmanähtava perfektsionismi pärast. Viimati oli ta Tedi näinud tollal suvel, kui poiss oli viisteist ja tema neliteist, just enne seda, kui nad isa töö pärast San Franciscosse kolisid. Aga see ei olnud tema, ei saanud olla. Esiteks ei elaks Theodore Thomasson läänerannikul ja teiseks, kui see nii oleks, saaks ta sellest sügeleva lööbe. Kogu elu jooksul ei olnud keegi talle vastumeelsem olnud.

Otsustanud mehele mitte mingit tähelepanu pöörata, võttis Caroline ajakirja ja lappas sihitult selle hiirekõrvadega lehekülgi. Kui see oli Theodore, mis oli ilmselgelt võimatu, siis ei olnud ta muutunud. Ta ei oleks kunagi avalikult tunnistanud, et tollel ajal oli mees väga nägus. Võib-olla oma eklektilisel moel ligitõmbav. Aga see mees siin... Kui see oli Theodore, siis olid tema silmad samasugust säravsinist värvi nagu nooruses, kuid tema kõrvad ei kippunud enam peast eemale hoidma. Kenasti püगतud tumedad juuksed olid pigem stiilsed kui ontlikud ja kui Tüütu Ted üldse midagi oli, siis oli ta ontlik, mõistlik ja hillitsetud. Ja ratsionaalne. Nii ratsionaalne, et see ajas lausa hulluks. Ta pidi tunnistama, et ka tema enda isa oli ratsionaalne, praktiline, otsustusvõimeline ja kohati suisa ihne. Lomaxi aktsiaseltsi, maailma kõige kiiremini kasvava arvutifirma presidendina ta pidi seda olema.

Mälestus rangeilmelisest isast tõi tema näole tahtmatult naeratuse. Kuigi vähemalt tema ja ema osas oli see ratsionaalsusekiht väga õhuke. Isa armastas oma tütart piisavalt, et lubada tal olla tema ise. Caroline teadis, et isal oli raske leppida tema ebahariliku elustiili ja otsusega minna kokakooli, et tulevikus kokana tööle asuda, rääkimata sellest, et oli võtnud omaks harjumuspärasest madalama elustandardi. Ta teadis, et isa oleks tahtnud, et ta läheks õigusteadust õppima. Sellest hoolimata toetas ja armastas ta Caroline'i ning too jälle imetles isa selle eest.

Pilk igaval beežil seinal rippuvale kellale kinnitas, et hiljemalt veerand tunni pärast võivad tulevased vandemehed

ära minna. Tema esimene päev vandemeeste kogus oli täielik ajaraiskamine. See ei olnud kohe kindlasti selline, nagu ta oli arvanud. Talle oli kangastunud põnev mõrvaprotsess või vähemalt dramaatiline narkojuhtum. Selle asemel veetis ta päeva, istudes ooteruumis koos võhivõõrastega, otsides endale tegevust ja oodates, millal teda nimepidi istungile kutsutakse.

Viieteistkümne minuti pärast, kui nad püsti tõusid, et end ooteruumist välja registreerida, mängis Caroline mõttega, et ütleb midagi Theodore'i meenutavale mehele, kuid jättis selle tegemata. Kui see oli Theodore, otsustas ta, ei tahtnud ta seda teada. Pealegi pidi ta kiirustama Four Seasonsi hotelli. Tema isal oli Seattle'is kokkusaamine ekspordifirmaga ja ema oli temaga kaasa tulnud, et Caroline'i külastada, kuid see plaan läks vett vedama, sest Caroline pidi saatuse tahtel veetma päeva rahvast täis ooteruumis igavledes. Täna pidid nad minema kolmekesi õhtust sööma. Pärast einetamist võtavad nad restorani juurest takso ja ta saadab vanemad San Francisco lennule.

Täpselt kell viis väljus ta King Country kohtumajast ja heitis bussi otsides kiire pilgu tänavale. Seejärel viskas ta seljakoti õlale ja astus kärmel sammul kõnniteele. Paksud tinahallid pilved varjasid märtsikuu päikest ning ta püüdis tõrjuda eemale sünguse ja ängistuse tunnet. See tunne oli teda saatnud hetkest, kui ta vandekohtu ruumi sisenes, ja ta kahtlustas, et see oli kuidagi seotud varakevadise ilmaga.

Mõne minuti pärast naeratas ta pika punase kuuega uksehoidjale, kes hoidis lahti peene hotelli rasket klaasust.

Viiv hiljem väljus ta liftist, koputas ja sisenes oma vanemate sviiti.

Ruth Lomax tõstis pilgu oma kudumistööl ja tema silmad löid särama. Kahevaatelised prillid toetusid nii kaugele tema ninaotsale, et oli lausa ime, et need päris alla ei libisenud. „Kuidas läks?” küsis ta ja seadis end mugavamalt istuma.

„Igavalt,” vastas Caroline ja võttis ema vastas istet. „Vahtisin terve päeva niisama, oodates, et keegi minu nime hõikaks.”

Naeratus pehendas ema keskendunud ilmet. Ema ja tütar ei olnud eriti ühte nägu, ainult juuksevärv oli neil sarnane. Kui Ruthi juuksetoon oli jõuline segu pruunist ja punasest, mida mõnikord kutsutakse pähkelpruuniks, siis Caroline'il luksuslik säravpuhas kastanpruun. Muid sarnasusi oli keeruline leida. Oma kahekümne nelja eluaasta jooksul oli Caroline tuhandeid kordi palvetanud, et jumal oleks nii lahke ja annaks talle Ruthi leebe naeratuse ja suuremeelse iseloomu. Selle asemel oli teda nimetatud mässa-jaks, teisitimõtlejaks, ebaviisakaks ja ebadaamilikuks – seda kõike tema esimese klassi õpetaja poolt. Sellest alates olid tema kombed halvemaks läinud. Lõpuklassis oli ta nunna järeleatkimise eest internaatkoolist välja visatud. Isa oli tema koerustükkide peale käed jõuetult rippu lasknud, samas kui Ruth naeratas sõbralikult ja kaitses teda kindlalt. Ruth näis arvavat, et Caroline'il võib olla kutsumus religioosseks eluks ja perekond ei tohiks tema huvi selle valdkonna vastu takistada. Caroline oli piisavalt nutikas, et muiet varjata.

„Tead, keda ma vist täna nägin?”

„Keda, kullake?” Ruth võttis prillid eest, asetaski lauale ja pööras kogu tähelepanu tütrele.

„Theodore Thomassoni.”

„Tõesti? Ta oli nii tore poisik.”

„Ema!” hüüatas Caroline. „Ta oli tüütuk.”

„Tüütuk?” Ruth Lomax tundus olevat siiralt jahmunud ja naeratas leebelt. „Caroline, ma ei tea, mis sul selle poisi vastu on. Paistis, et te kaks ei saanud kunagi läbi.”

„Temaiga samas toas viibimine ja tema kuulamine oli sama, mis kuulata kedagi küüntega tahvli kraapimas.” Caroline võttis seljakoti ärritunult seljast ja viskas hooletult käest. „Sa vist tahad, et kannaksin täna kleiti.” Tema tava-pärased teksad ja T-särk olid isale pidevalt pinnuks silmas. Ent täna tahtis Caroline rahu hoida ja anda oma parima, et too rahul oleks.

Ruth pani kudumistöökäest ega teinud tema küsimust märkama. „Ta oli alati nii kombekas. Nii viisakas.”

„Õige sõna oleks „igav”,” pistis Caroline vahele. „See on ainus viis kirjeldada viieteistkümnenda-aastasest poissi, kes käib tantsutunnis.”

„Paljud käivad tantsutunnis, kullake.”

Caroline avas vastuväideteks suu, kuid sulges selle siiski, sest ei soovinud vaielda. Poisina oli Theodore olnud nii viisakas, võluv ja väarikas, et see ajas tal südame pahaks.

„Ta oli hooliv ja mõtlik. Mäletan, et tollel viimasel suvel olid sa tema vastu kohutav.”

Caroline kehtas õlgu. Ema ei teadnud sellest pooltki.

„Talle postiga akneravimite tellimine oli ennekuulmatu.” Ruth ei suutnud täielikult naeratust varjata. „Tasumine kätetoimetamisel. Kuidas sa võisid, Caroline?”

„Tahtsin, et ta teaks, mis tunne on olla mõne kandi pealt ebatäiuslik.”

„Aga tema nahk oli veatu.”

„Selles asi oligi. Tal oleks võinud olla nii palju viisakust, et mõni vistrik hankida.”

Ema vangutas aeglaselt pead. „Ja sinul olid vistrikud ja tedretähed.”

„Ära unusta hambaklambreid.”

„Ja kas ta narris sind?”

Emale otsa vaatamata viskas Caroline oma jaki toolile. „Ei, seda poleks ta kunagi teinud. Oleks ta seda teinud, oleks ta mulle rohkem meeldinud.”

„Kõlab niimoodi, nagu oleks sa tema peale kade olnud.”

„Jäta juba, ema. Ära hakka filosoferima. Mida meeldivat on lapses, kelle lemmikteleasaated on uudised ja intervjuud. Usu mind, seal ei ole midagi kadestada.”

Kuigi ema ei öelnud selle peale midagi, tundis Caroline endal hukkamõistvat pilku, kui otsis kotist välja seeliku ja džempri. „Mis temast saanud on? Tead sa midagi?”

„Viimane asi, mida ma tema kohta kuulsin, on see, et ta töötas avalikus teenistuses.”

„Tõenäoliselt maksuametis,” märkis Caroline irooniliselt kulmu kergitades.

„Sul võib õigus olla.”

Varjatud naeratus oli tagasi ja Caroline oleks tahtnud teada, mis emal plaanis oli. „Ta on täpselt sedasorti tege-lane, kellele meeldib teiste maksutagastusi üle kontrollida,“ pomises Caroline endamisi oma pakse juukseid harjates, kuni need kuulekalt õlgadele langesid.

„Muide, Caroline, me isaga kingime sulle kohe kindlasti sünnipäevaks voodi.“

„Ema, mul ei ole selle jaoks ruumi.“

„Naeruväärne on igaks ööks seda asjandust seinapealt alla tõmmata. Ja jumal hoidku, kui see peaks keset ööd ta-gasi oma kohale tõmbuma.“

Caroline muigas. „Hüüan appi?“ Mitte et ta poleks pak-kumist hinnanud, kuid tema korter oli nii väike kui see oli. Ülesklapitav voodi oli väikeses ruumis kõige ratsionaalsem lahendus. Korter oli hubane – või nojah, väike ja mugav – ning selle asukohal oli mitmeid eeliseid. See asus Pike Place Marketi ja Seattle'i südalinna lähedal. Teiseks oli tema kool jalutuskäigu kaugusel. Ausalt öelda ei osanud ta midagi muud tahta.

„Sul on vaja korralikku voodit,“ vaidles ema vastu. „Kui-das sa mõtled tööd leida, kui ei saa öösel isegi korralikult magada?“

„Ma magan nagu lapsuke,“ vastas Caroline muiet varja-tes. „Aga räägime tänasest õhtusöögist. Kas sa eelistad isa juurde sõita taksoga või oled piisavalt julge, et istuda minu rolleri tagaistmele?“ See pakkumine oli mõeldud ainult hir-mutamiseks. Roller oli kenasti tema kortermaja keldrisse ära pandud.